

NGÀY THỨ MƯỜI HAI TRUNG KIÊN TRONG CÔNG VIỆC HẰNG NGÀY

Bạn bị quá nhiều việc đến độ tôi không còn có được cuộc sống nội tâm đủ sức an ủi và mang lại hạnh phúc cho tôi. Nếu cứ như thế, tôi mang lại được thiện ích gì cho ai? Nay tôi sinh hoạt như cái máy vô hồn. Dường như chỉ còn yêu Chúa tùy thời, tùy hứng vậy. Tôi cầu nguyện, suy niệm lời thôi, chuẩn bị và dâng thánh lễ một cách ơ hờ (E. O. I, 15, tr. 169-1701).

Có lẽ khi phải đối diện với nguy cơ đang đe dọa, ta dễ trung kiên hơn. Có lẽ khi thấy mình trống vắng, khi bị thử thách kinh hoàng ta van nài cầu cứu Chúa nhiều hơn. Nhưng có một nguy cơ khác âm hiểm và tai hại hơn làm ta xa Chúa, đó là cuộc sống đều đều mỗi ngày. Nó giống như một lối soi mòn từ từ làm ta mất dần hứng khởi mà ta không hề hay biết. Nó giống như một lớp bụi mỏng che mờ mỗi lúc một ít, mà ta không chú ý, trí khôn bận rộn trăm ngàn việc vô ích, tâm hồn nguội lạnh khô khan.

Trong cuộc sống của mình, Igiêniô Mai-Thiên-Lộc cũng đã phải đối đầu với nguy cơ này. Ba năm sau khi chịu chức linh mục, sinh hoạt liên tục để phục vụ người khác từ từ lôi kéo ngài vào tình trạng máy móc đến độ ngài quên đi lý do làm ngài dẫn thân, lý do đó là tình yêu say mê Chúa và vì Chúa. Ngài giật mình thấy tình hình thật ngao ngán, vì *“khi lao vào việc phục vụ người khác, ta lại quá thờ ơ với chính mình và đánh mất luôn cuộc sống nội tâm”*: *Sẵn sàng phục vụ người bên cạnh là điều tốt, nhưng việc phục vụ này đã biến tôi thành nô lệ mất rồi. Nó đã trở thành thói quen và tôi đã lún quá sâu. Tôi cần phải xếp đặt lại đời sống mình.* (E. O. I, 13, tr. 97).

Say mê, ngưỡng mộ nét cao quý của con người và dẫn thân phục vụ giúp con người phát triển, dần dà đưa ngài đến tình trạng quay cuồng náo động và quên cả ý nghĩa việc mình làm. Nay ngài phải cố làm sao sắp xếp thì giờ cần thiết để cầu nguyện và xét lại cuộc sống ngày ngày của mình trong ánh sáng Phúc Âm. *Người bên cạnh tôi phải yêu thương, có khi tôi thấy mình không giúp gì cho người đó cả. Không thể cứ như thế được. Bằng chứng khi có được một ngày thanh tịnh, sống một mình, tình hình sau đó lại khá hơn.* (E. O. I, 15, tr. 115).

Một hình thức khác về tình trạng máy móc vô hồn là nếp sống thiêng liêng đều đều làm ta mòn mỏi. Trong cuộc sống chúng ta, mỗi người có thể có *“những lúc hứng khởi đặc biệt”*, ta cảm được Chúa gần gũi với ta. Nhưng, sau đó vì bận rộn cuộc sống ngày ngày, ta lại thấy những giây phút đặc biệt này chỉ còn là dĩ vãng mờ hồ không có tác dụng gì trong cuộc sống nữa. Igiêniô Mai-Thiên-Lộc

cũng không tránh khỏi tình trạng này: *Tôi đã trải qua tình trạng gì kỳ cục thế, nếu đó không phải cuộc sống thiêng liêng của tôi đã yếu nhược mất rồi, như một lối ngái ngủ... Tôi đã cầu nguyện kiểu gì đây? Tôi đâu cảm nhận được một ánh sáng, một sự trù mến, một niềm ủi an nào đâu?* (E. O. I, 15, tr. 105).

Ngài giật mình bắt đầu lại, sung sướng khám phá lại những giây phút đầm ấm Chúa đến trong tâm tình nguyện cầu, khám phá lại cuộc sống đầy ý nghĩa của mình. Nhưng cuộc sống cuốn trôi với những lo toan, và một thời gian sau đó ngài lại phải chứng kiến những sự kiện tương tự: *Tôi đọc kinh, nguyện gẫm lời thôi, chuẩn bị và dâng thánh lễ, tạ ơn một cách ơ hờ. Tôi không đủ sức định tâm xét mình nữa ...* (E. O. I, 15, tr. 170).

Để vượt qua tình trạng thiêng liêng khô khan này, ngài không ngừng trằm mình vào trong tình yêu bao la của Chúa, một tình yêu luôn làm ngài sống sờ. Mỗi lần như thế, ngài không ngại nhìn thẳng vào những điều bất trung, nguội lạnh, hèn yếu của ngài. Vì, càng thấy rõ mình bao nhiêu, ngài càng sống sờ về việc Chúa thương ngài bấy nhiêu. Mỗi lần gặp phải “những lúc khô khan trong đời sống thiêng liêng” là mỗi lần ngài quay về Chúa và tìm lại được sự hiện diện luôn mới mẻ của Chúa Kitô trong đời sống : *Lạy Chúa, xin dội ánh sáng của Chúa trên con để con nhận biết con là ai trước mặt Chúa. Lạy Chúa, con càng nhớ đến tội lỗi con, con càng nhớ đến lòng nhận hậu của Chúa, vì Chúa là Chúa của con!* (E. O. I, 15, tr. 203).

Một trong những hình thức rã rời cuộc sống thiêng liêng là tuổi già. Qua năm tháng, sức lực thân xác và tâm linh suy nhược, người ta có nhu cầu an nghỉ hơn là năng

động dấn thân như thừa ban đầu, nhiệt huyết nguôi dần và nhịp sống chán chường xâm nhập: Thừa trước, lúc mới nhận các chức linh mục, tôi bay nhảy không hề thấy nguy cơ trên bước đường tôi đi. Có lẽ vì táo bạo hay vì lo toan nhiều việc, tôi ít khi nghĩ ngợi hay sợ hãi chi. Nay, tôi đi từng bước và tình trạng lại khác. *Tôi tính từng viên đá có thể làm tôi vấp, cây lá có thể cản lối, gai nhọn có thể đâm da đâm thịt, lạnh giá có thể làm buốt xương, sức nóng mặt trời có thể làm ngộp thở, bệnh tật có thể làm suy nhược và những mệt mỏi bên trong có thể dần vật tâm tư.* (E. O. I, 19, tr. 240).

Những hàng chữ này Igiêniô viết vào năm 1837. Và chính lúc ngài thấy mệt mỏi như thế ngài nhận một trong những trọng trách nặng nề nhất, chỉ vì muốn phục vụ Giáo hội: đó là làm giám mục Marseille, thành phố lớn thứ hai của Pháp. Chính vào lúc ấy, ngài lại lên đường thực thi sứ vụ với một nhiệt tâm mới *“vì ngài phải tận tình yêu dân ngài, yêu đến thí mạng mình cho những kẻ mà Giáo hội vừa uỷ thác cho ngài”*.

Điều quan trọng không phải ngài có thích hợp với trách vụ được uỷ thác hay không, nhưng ngài có sẵn lòng vâng theo ý Chúa hay không: *Tôi phải tiến bước, đó là điều khẩn thiết Chúa đòi hỏi nơi tôi. Chúng ta hãy can cường và tin tưởng vào ơn Ngài.* (E. O. I, 15, tr. 273).

Để đạt được điều đó tôi chỉ cần nhờ ơn Chúa để ý thức mình không còn như trước. Và tôi có thể đáp ứng lời kêu gọi mới của Thiên: “Này con đây”. Nhưng lạy Chúa, xin giúp con, xin Chúa thân hành đến giúp con. (E. O. I, 15, tr. 274).

Cuối cùng là tình trạng nguôi lạnh trong cuộc sống hằng ngày do kẻ khác đem lại cho ta. Igiêniô cũng đã

biết đến tình trạng này. Ngài luôn sẵn sàng yêu thương, nhưng thường không mấy ai đáp trả và gặp phải nhiều nỗi chán chường. Không những thiên hạ vô ơn, đôi khi còn tệ hơn. Năm 1938, một nhân viên tòa giám mục mà ngài từng giúp đỡ đã bung ra một lối những tin nhục mạ ngài, ngài thất vọng đến độ như bị cám dỗ không còn tin vào con người và muốn thu mình vào “tháp ngà” của ngài: *Dường như tôi không còn muốn giúp người ta vì thương mến họ và muốn cho họ hạnh phúc nữa. Tôi thấy tâm hồn tôi đang trở thành chai đá trước nỗi khổ đau của nhân loại.* (E. O. I, 19, tr. 79-82).

Nhưng ở đây cũng thế, vì bước đi theo Chúa Kitô, ngài thoát khỏi lối mòn tình cảm thông thường con người. Chúa Kitô đã chỉ biết yêu mà không chờ được đáp trả. Ngài đã yêu vì Ngài là Tình Yêu. Vì mang hình ảnh của Chúa, Igiêniô phải tiếp tục yêu thương con người, “*luôn luôn yêu họ, dù có thế nào thì vẫn yêu họ*”.

Nhờ thế mà khi về già, ngài vẫn yêu kẻ khác một cách nồng nàn như ngài đã yêu thừa ban đầu, và ngài còn xin họ tha thứ vì đã chưa yêu đủ: *Tôi xin bất cứ ai nghĩ là có điều phải than phiền về tôi, bất cứ ai mà tôi có thể xúc phạm hoặc chỉ gây ra chuyện không vui, hãy tha thứ cho tôi, xin hiểu giúp tôi không muốn và không hề cố ý muốn làm ai buồn lòng cả.* (Di chúc).

NGUYỄN gẫm với thánh IGIÊNIÔ

Kính thánh Igiêniô,

ngày phong thánh ngài, đức giáo hoàng Gioan-Phaolô II nói ngài là một người đi tiên phong, một người đến với kẻ khác. Cuộc sống của ngài là chờ đợi và đón nhận Đấng đang đến, Con của Người đã đến trong thế gian, và những đứa con của những con người đang tìm đến gặp ngài.

Ước gì bước theo gương ngài con trở thành một người đi tiên phong để có thể vượt ra được tình trạng uơn ẽ nơi đời sống thiêng liêng và có thể đón tiếp Đấng mỗi ngày gọi của nhà con.

Ước gì bước theo gương ngài con trở thành một người đi tiên phong để có thể đón nhận những sinh hoạt bình nhật như một lời mời gọi dám đi xa hơn nữa trong cuộc sống.

Ước gì bước theo gương ngài con trở thành một người đi tiên phong để có thể vượt qua những ê chề nơi tâm tư và đón tiếp những người đến với con, luôn thương yêu họ, vẫn thương yêu họ đâu có thể nào đi nữa.

“Con hãy theo đuổi công lý, đạo hạnh, đức tin, đức ái, trung kiên, hiền hậu. Hãy chiến đấu trong cuộc chiến tốt lành của đức tin, hãy chinh phục cho được cuộc sống đời đời mà Chúa mời gọi con và vì cuộc sống này mà con đã tuyên xưng đức tin trước nhiều người làm chứng. Cha đã cầu nguyện cho con được như thế trước Thiên Chúa, Đấng ban sự sống cho muôn loài, và trước Chúa Giêsu Kito, Đấng đã làm chứng cho Thiên Chúa trước Phongxiô Philatô; phần con hãy trung trinh tuân giữ giới răn cho đến lúc Chúa Giêsu Kitô hiện đến. (2 Tm 4, 11-14).